

Tekintsünk felfelé, vezessünk Menny felé!

Földrengés Törökországban

A magyarországi ADRA Adventista Fejlesztési és Segély Alapítvány felhívása

Kedves Testvérek!

Az egyre sűrűsödő természeti katasztrófák úgy reményesgben, mint szolgáltatban erősítenek bennünket és segítenek hittel előre tekinteni Megváltónk második eljövételére.

Amint a híradásokból is értesültek, hatalmas erejű földrengés rázta meg Törökország déli, valamint Szíria északi területét február 6-án a hajnali órákban. A Richter-skála szerinti 7,8-es erősségű rengést több komoly utórengés kísérte. Mindez több tízezer embertársunk életét követelte, ugyanakkor a helyi infrastruktúrában is hatalmas károk keletkeztek.

Az azonnali segítségnyújtás érdekében a Rescue 24 magyar mentési csoport tagjai speciális felszereléssel és mentőkutyákkal együtt már február 6-án a délutáni órákban útnak indultak Törökországba, hogy mihamarabb segíthessenek a túlélők megmentésében.

Ebben a csapatban az ADRA ügyvezető igazgatója, Sitkei Zoltán testvérünk is mentőfeladatot lát el az ADRA Alapít-

vány képviseletében. Urunknak és fáradhatatlan munkájuknak köszönhetően már az első 48 órában 7 túlélőt sikerült kimenteniük a romok alól.

Az ADRA munkatársának a kiutazási és ezzel felmerülő költségeit az ADRA Katasztrófa Alapjából biztosítjuk. Amennyiben úgy érzitek, hogy szeretnétek ti is hozzájárulni a mentőmunkálatok költségeihez kérünk, hogy az ADRA Katasztrófa Alapjára utaljátok át adományaitokat.

A túlélők támogatása is hatalmas feladat, melyben az ADRA teljes világhálózata szerepet vállal. A helyi szíriai és törökországi ADRA irodák munkatársai elvégzik a helyszíni felméréseket, és a Nemzetközi ADRA koordinálásával már most több ezer embernek próbálnak takarókat, matracokat, menedéket és élelmet biztosítani a helyszínen. Az ilyen nagy mértékű katasztrófahelyzetekben a Nemzetközi ADRA egy felhívást intéz minden országos ADRA iroda számára, hogy lehetőségeihez mérten összefogással támogassa a helyi helyreállítási munkát a katasztrófa sújtotta területen. Így a magyar ADRA irodán

keresztül az alábbi bankszámlaszámra küldött adományaitokkal a túlélők hosszabb távú szükségleteit is támogathatjátok! Kérjük, hogy a megjegyzés rovatban minden esetben tüntessétek fel a „Földrengés” megjegyzést.

ADRA Katasztrófa Alap:
11707024-20476487

(Magyarországon belüli utalásra)

IBAN:
HU64 1170 7024 2047 6487 0000 0000
(Külföldről történő utalásra)

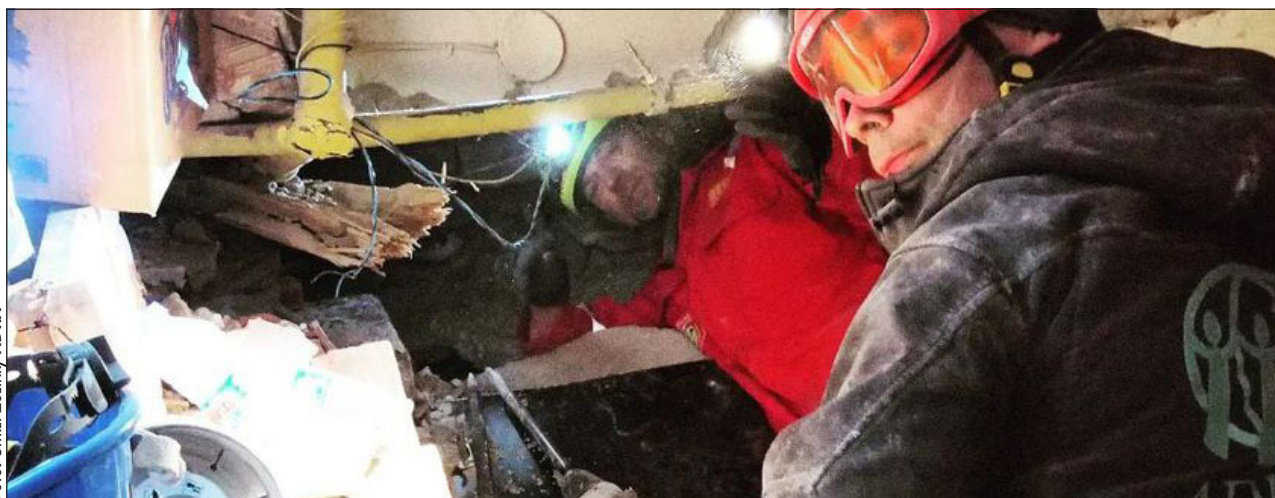
SWIFT: **OTPVHUHB**

Hálás szívvel köszönjük az eddigi támogatást akár anyagiakban, akár imában! Továbbra is nagy szükség van imáitokra! Isten oltalma legyen mindannyiunkkal!

Testvéri szeretettel:

*Ócsai Tamás, unióelnök
Cserbik János, ADRA kuratóriumi elnök*

Foto: SITKEI ZOLTÁN/ADRA

Az alábbiakban közlünk egy, a Hajdú-Bihar vármegyei hírportálon (HAON) február 14-én megjelent interjút, amelyet a mentésben résztvevő Baptista Szeretetszolgálat HUBA Rescue24 csapatának két tagjával, köztük Sitkei Zoltánnal készített Vass Kata, a Hajdú-bihari Napló munkatársa.

Fotó: CZINEGE MELINDA/HAON.HU

Balról jobbra: Balogh Zsolt és Sitkei Zoltán a Hajdú-bihari Napló szerkesztőségében

„Nem vagyunk hősök, tettük a dolgunkat”

– még kavarnak a szörnyűségek a Törökországban mentő debrecenieikben

Egyhétnyi megfeszített munka után hazatért a Baptista Szeretetszolgálat mentőcsapata is vasárnap, melynek tagjai a Törökországot sújtó földrengés helyszínén kutattak túlélők után. Az egység munkáját két debreceni szakember is segítette: Balogh Zsolt és Sitkei Zoltán műszaki mentők voltak a Napló vendégei hétfőn.

– Alig egy napja tértek haza Törökországból, milyen érzések kavarnak most önökben?

Balogh Zsolt: Mindenféle. Jó is, hogy hazajöttünk a családhoz, de benne vannak az emberben még az ott átélt dolgok, azok a szörnyűségek, amiket láttunk. Mert minden túlzás nélkül mondhatom, hogy azok voltak.

Sitkei Zoltán: Nekem folyamatosan az a kérdés kattog a fejemben, hogy vajon mindent megtettünk-e? Mindent jól csináltunk-e? Ilyenkor ezeket már csak amiatt is át kell gondolni, hogy tudjuk, mik azok, amiket a jövőben máshogy kell tenni. Nagyon örülünk annak, hogy részt tudtunk venni a segítségnyújtásban.

Van, aki hős jelzővel illet – most is kaptam egy ilyen e-mailt –, de én nem gondolom, hogy azok lennének: mi tettük a dolgunkat.

B. Zs.: Így van, mi ezt csináljuk, én 24 éve. Nekem ez nem az első földrengésem volt, habár a legszörnyűbb. A híradásokból is lehet hallani: az elmúlt 100 év legnagyobb földrengésének titulálják. Mi Törökország

Hatay térségében voltunk, egy másfél milliós városban tevékenykedtünk. Lakosságát tekintve ez egy közel Budapest nagyságú terület, és körülbelül 500 ezer ember volt érintett. Mindent megtettünk-e? Megtettük, amit lehetett. Az első napok voltak a legfontosabbak a túlélés szempontjából, de elfért volna még legalább 10 mentőcsapat akkora területre. Mindent megtettünk a tudásunk szerint.

– Önök mindketten a Baptista Szeretetszolgálat mentőcsapatához tartoznak, mit kell tudni erről az egységről?

S. Z.: A Baptista Szeretetszolgálatnak van egy mentőcsapata, ami a HUBA Rescue24 Tűzoltó és Kutató-Mentő Nemzetközi Csoport néven működik. Napi szinten mindenki olyan szervezetben dolgozik, ahol korábban már elkezdte a munkát a mentés területén. Egy ilyen katasztrófa helyzetben a Rescue 24 vezetője, Pavelce László eldönti, hogy milyen szakemberekre van szükség. Az, hogy mi egyébként a Kelet-magyarországi Speciális Mentő Egyesületnél dolgozunk, én főállásban az ADRA Alapítványnál, már más kérdés. Különböző szervezetek képviselői vannak a csapatban, például a kutyások is több alapítványtól jöttek. De elsősorban az a kérdés, hogy milyen szakemberre van szükség, az pedig már egy hozzáadott érték, hogy mi más szervezeteket is képviselünk.

– Műszaki mentőként voltak jelen Törökországban, mi volt a feladatuk?

B. Zs.: A földrengésnél a túlélők felkutatása a legfontosabb, hogy minél több élő személyt találjunk. A kiképzett kutyákkal lehet a romok között keresni, akik a szag alapján jelezni tudják, hol van élő személy. Ezt több kutyának meg kell erősíteni. Ha egyértelmű a jelzés, akkor jövünk mi, a műszaki mentők, akik a romok között megkeresik az utat a sérült, bajba jutott személyhez. Ezek a szakemberek – mint mi is – alap képzettségben ipari alpinisták, barlangászok, olyan képzettséggel rendelkeznek, hogy az üreges, romos térségben tudnak mozogni, valamint gépeket is tudnak kezelni. Különböző szerzőkkel dolgozunk, például feszítővágóval, darabológépekkel, bontókalapáccsal. A feladat, hogy el kell jutni a sérülthöz. Aztán a csapatnak vannak még egészségügyi tagjai is, ők azok, akik kommunikálnak a bent rekedt emberrel, felméri az állapotát. Nem úgy van, hogy megtalálunk valakit, és akkor már hozzuk is kifele, hiszen akár gerincsérült is lehet. Előfordul, hogy valaki helyben kezelést is igényel, őt az egészségügyi személyzet látja el. Aztán megint jönnek a műszakosok, hiszen a sérültet ki is kell juttatni, hordágyra fektetni, kiszabadítani. Majd kint az egészségügyi személyzet újra átveszi és átadja a mentőknek.

– Kinek a hatásköre azt eldönteni, hogy megmenthető-e az illető? Hiszen lehet, találnak élő személyt, azonban ő olyan helyen van, hogy tudható, belátható időn belül nem tudják kimenekíteni.

S. Z.: A kutató-mentő csoportok különböző osztályokba vannak kategorizálva. Vannak az ún. könnyű kutató-mentő csoportok, amik mi is voltunk, nálunk az egyszerűbb műszaki eszközök állnak rendelkezésre, nincsenek nagyobb gépeink, például daru. Van a közepes és a nehéz kategória, utóbbiban már nagyobb járművek, munkagépek vannak. Ilyenkor úgymond triázolni kell, vagyis felmérni, hogy a sérülteket milyen sorrendben kell ellátni.

Nekünk tizenegy talált személyünk volt, de hetet tudtunk kimenekíteni, mert a technikai eszközeink ezt tették lehetővé. A másik négy embert más vette ki, olyanok, akiknek megvolt az ehhez szükséges eszköze.

Az a mentőcsapat, mely először ér a kárterületre, az dönti el, hogy van-e rá műszaki kapacitás, ha nincs, azt le kell jelenteni az ENSZ OCHA-nak. Egyébként ez a szervezet az, amely felosztja a körzeteket a csapatok között. Ha mi nem tudunk valakinek segíteni, küldenek másik csapatot helyettünk a lehető legrövidebb időn belül.

B. Zs.: Csatapon belül a kutyás jelzés után a műszaki mentő átveszi a terepet, mi erre négyen voltunk. Bementünk a romok közé, felmértük a helyzetet, adtunk egy kijelentést, és Pavelce László döntött adott esetben arról, hogy ezt tovább kell-e adnunk másnak. A csapatvezető lejelenti a központnak, tesznek egy jelzést, hol van a személy stb., és a központ odairányít egy csapatot.

– Van egy majdhogynem földdel egyenlővé tett terület, mindenhol romok, hol kezdenek, melyik épület felé veszik az irányt?

B. Zs.: A földrengés Törökországban egy kb. magyarországnyi területet érintett. Nem szabad csapat módjára mentünk, a helyi ENSZ OCHA központ jelölte ki a területet számunkra. A helyszínen már voltak helyi emberek, kaptunk információt innen-onnan, és akkor elkezdjük átvizsgálni az épületeket. A rokonok például gyakran mondták, bent van a családjuk, viszont, ha a kutyák nem jeleztek semmit, nekünk muszáj volt továbbállnunk, menni a biztos felé. Volt velünk helyi tolmács

A romokon...

és vezető is. Ezen a részen nem volt kertes házi övezet, 5-6 emeletes lakótömbök borultak össze.

S. Z.: Először úgy mentünk ki a helyszínre, hogy kaptunk címeket, amiket ellenőrizni kellett. Közben a lakosság is ott volt, jelzett. Amikor odaérkeztünk, nagyon kevesen voltak, ugyanis az első egy-két napon sokan elmenekültek. Ahogy telt az idő, a harmadik naptól megváltozott az egész dinamikája, visszajött a lakosság, rengetegen voltak, mindenki keresett, segített, mentették, ami menthető. Ahogy mentünk előre az időben, ez egyre fokozódott, az utolsó két nap már nem volt olyan hely, ahol ne lett volna egy biztos jelzés. Ezt már ilyenkor a remény is átszővi, hiszen mindenki abban bíz, hogy életben maradtak a szerettei.

Volt olyan, hogy egy jelzés után a környék összes gépe leállt, síri csönd volt, hogy lehessen hallani, valóban jön-e hang a romok alól.

Nehéz helyzetben voltak a bajba jutottak, ugyanis az időjárás sem volt kedvező, éjszánkánként mínusz 5-6 fok, és nem mindegy, hogy valaki védve van-e, vagy a romon átfúj a szél. Aztán ott van a kiszáradás veszélye is, vagy az, hogy ki hogyan ragadt be. Volt olyan, akinek a hajszála se görbült, de nem tudott kijutni, de olyan is, aki meg sem tudott mozdulni, mert valami ráesett.

B. Zs.: Az idős néneinek, akinek a kimene-kítésén 14 órát dolgoztunk, az egyik kezén rajta volt a földem szerkezete, nem lehetett mozdítani.

S. Z.: Felügyelt bontásban elkezdtek a romok bontását gépekkel, ott voltak a helyiek és a mentőegységek. Ilyenkor, ha lebontanak egy részt, és találnak valami életre utaló jelet, nem bontanak tovább. Kutyákkal, kamerával

győződnek meg róla, van-e élet, és ha nincs jel, akkor folytatják a bontást.

– Mennyire volt nehéz kimenekíteni a Huba Rescue 24 mentőcsoport által talált személyeket?

B. Zs.: Tizenegy élő személyt kutattunk fel, ebből hét személyt sikerült ki is menteni. A legnehezebb az idős néni esete volt, folyamatosan dolgoztunk 14 órán keresztül, három szintet kellett áttörni ahhoz, hogy hozzá tudjunk férni. Plusz amit már említettünk, a karja is be volt szorulva. A gyerekek mentése megszakítva történt. Éjszakára a helyi erők vették át tőlünk a munkát, aztán kisebb pihenés után visszamentünk. A gyerekek esetében a lelki dolgok voltak nehezebbek. Az első földrengésnél, amin voltam, huszonegy éves koromban teljesen másképp éltem meg, mint most.

– A sajtót is bejárta, hogy Pavelce László is elérékenyült egy nyilatkozat közben. A fáradtság, a küzdelem miatt is hamarabb előtörhetnek az érzelmek, de nem szabad, hogy ez hátráltassa a mentés folyamatát.

S. Z.: Így van, hiszen találtunk halottakat is. Ezen tovább kell lépni, mindenkinek megvan a maga technikája, hogyan. De az közös pont, hogy mindenkit a sikeres mentés éltet, illetve az a tudat, hogy mi az élőkért megyünk. Ez segíthet továbbléndíteni az ilyen nehéz helyzeteket.

– Hogyan tudtak a nemzetközi csapatok együtt dolgozni?

B. Zs.: A kárterületen és a táborhelyen is nagyon segítőkész volt egymással mindenki, függetlenül attól, hogy ki milyen nemzeti-ségű. Talán törvényszerű, hogy a bajban összetartanak az emberek, ezt tapasztaltuk mi is.

Mi a török mentőcsapattal is nagyon jól együtt tudtunk dolgozni. Mi is segítettünk annak, akinek tudtunk, mert például nálunk volt egy olyan kamera, amivel be tudtunk nézni a kisebb üregekbe, hogyan érdemes bontani. Többször is kérték, hogy segítsünk vele.

S. Z.: Nagyon jó volt az együttműködés. Amikor eljöttünk, maradt olyan felszerelésünk, amit nem használtunk fel, ott voltak az osztrákok, nekik adtuk át. Ugyanígy a tábori ágyainkat is ott hagytuk másoknak. A hollandok fogták össze az egészet, ahol mi voltunk, ők értek oda elsőként, mindenkivel nagyon jó volt a kapcsolat, egyeztettünk, folyamatosan tartottuk a kapcsolatot.

– Mikor tudtak pihenni?

B. Zs.: A kutyásoknak például nem kell ott lenni, amikor műszaki mentés zajlik, ők akkor tudtak kicsit pihenni. Ugyanígy

A fáradhatatlan, példaértű és emberfeletti munkát végző mentőcsapat

az egészségügyi csapat is, ami nem csak a sérülteket ápolja, az ő feladatuk az is, hogy ránk is vigyázzanak. Voltak utóregések is például, éjszaka is előfordult, mikor pihentünk, de ez a romok alatt is érhetett volna minket, ami rendkívül veszélyes.

S. Z.: Az elején mindenki beletett anyait-apa-it, akkor jobban érvényesült a műszakos dolgozók bizonyos szakterületeknél, de ahogy telt az idő, úgy tértünk vissza a táborhelyre, hogy bármikor kaphatunk riasztást. Kaptunk is, de akkor közelebb volt egy másik mentőcsoporthoz, így ők mentek. Arra is figyeltünk, hogy a feladatokat is felváltva végezzük, hogy legyen olyan, aki tud pihenni is kicsit.

B. Zs.: Ez egy kemény fizikai munka: összegörnyedve, hasalva, fejjel lefelé vagy felfelé, kúszva, csüngve mozogtunk, ami megterhelő, de figyeltünk rá, hogy mindig felosszuk a munkát egymás között.

– És mikor jön el az a pont, amikor ott állnak, és ha fájó szívvel is, de tudomásul kell venni, hogy ennyi volt, nem folytatják tovább a keresést?

B. Zs.: Azt a kiindulásnál is tudtuk, hogy 7-10 napra érkezünk. Egy hét a reális, ezt mutatják a korábbi tapasztalatok. Az emberi szervezet véges, lehetnek csodák, de azért étlen-szomjan, megtörve, reményt veszítve, pszichikailag is elfárad az illető. Nemcsak mi, hanem a nemzetközi csapatok zöme is elhagyta a helyszínt hétvégén.

Van egy időintervallum, ami után azt kell mondani, még ha szívszorító is, hogy

fel kell adni. De az is felmerül, ha mi nem adjuk fel, vajon a túlélők kibírják?

S. Z.: Egyre kevesebb élő személyt találunk az idő előrehaladtával, de egy idő után ki kell mondani, hogy mi ezt eddig tudtuk csinálni. Ezért van a vezető, ebben neki kell dönteni, ami nagyon nehéz. Abba kell hagyni annak ellenére, hogy tudjuk, hogy miután mi befejeztük, lehet, egy-két nap múlva még lesz olyan, akit élve kiemelnek.

B. Zs.: Az utolsó napok arról szóltak, hogy mindig jött valaki, hogy hall valakit a romok alatt, mégsem találtunk élő személyt. Az idő elteltével rohamosan csökken a túlélők esélye.

– Jelenleg Törökországban tart még a mentés?

S. Z.: Felügyelt bontás van. Ahol mi voltunk, ott egyetlen ház sem maradt épen. Ott minden épületet le fognak bontani, ami hónapokba telhet. Most a humanitárius segítségnyújtás lesz fontos, a legkritikusabb pont a menedéknyújtás.

B. Zs.: A földrengés után sokan kimenekültek a városból, autókban éjszakáztak. Aztán ahogy szivárogtak vissza az emberek, tüzeket raktak, sátrakat készítettek maguknak. De so-

Felderítés bent, a romok között...

Fotó: SITKEI ZOLTÁN/ADRA

kan el is jöttek, azt láttuk a hazaúton, hogy menekülnek az emberek, óriási dugó volt.

– Egy ilyen megterhelő hét után nehéz visszarázódnia a hétköznapiakba?

B. Zs.: Ahogy az ottani embereknek, nekünk is megy tovább az élet. Vissza kell zökkenünk, megy a hétköznapi életünk. Amiket átéltünk, bízom benne, szépen lassan feldolgozzuk. Nyilván maradnak emléknymok, de itt a család, munkahely stb. Az eseményeket továbbra is nyomon követjük, ha tudunk, segítünk még.

S. Z.: Nekem a munkából adódóan ez még hónapokig elkísér, most már például adományokat gyűjtünk az ottaniak megsegítésére. A mindennapi impulzusok – például a napi híradások – miatt, amik érnek, egészen biztos, hogy még jó darabig a napjaim része marad a törökországi földrengés és következményei.

Vass Kata

Forrás: HAON – <https://www.haon.hu/helyi-kek-hirek/2023/02/debrecen-interju-baptista-szeretetszolgalat-balogh-zsolt-sitkei-zoltan-torokorszag-i-foldrenges-haon>

A Magyar Unió 2023. évi nyári táborai

BALATONLELLE

IDŐPONT	TÁBOR	TÁBORVEZETŐ
Június 5–11.	Építőtábor	Tóth Sándor
Június 12–18.	Egyházi üdülőtábor I.	Tóth Sándor
Június 19–25.	Terézvárosi gyűl. tábora	Dr. Szabó János
Június 26–Július 2.	Biblia Levelező Iskola tábora	Ócsainé Demeter Irén
Július 3–9.	Szünidei Bibliatábor	Mihalec Dóra
Július 10–16.	ADRA tábor	Sitkei Zoltán
Július 17–23.	Találkozás Jézussal Tábor	Hegyes Horváth Géza
Július 24–30.	ADHSZK tábor	Tóth Sándor
Július 31–Augusztus 6.	Egyházi üdülőtábor II.	Tóth Sándor
Augusztus 8–13.	Missziókonferencia	Ócsai Tamás
Augusztus 14–20.	Lelkészcsaládok tábora	Ócsainé Demeter Irén
Augusztus 21–27.	Nyugdíjasok tábora	Hegyes Károly
Augusztus 28–Szept. 3.	Egyházi üdülőtábor III.	Tóth Sándor
Szeptember 12–14.	Vezetői értekezlet	Ócsai Tamás
Szeptember 15–17.	DET TB	Kalocsai Tamás

További információ: <https://adventudolo.hu>

BÓZSVA

IDŐPONT	TÁBOR	TÁBORVEZETŐ
június 18-25.	Építőtábor	Jónás Tibor
június 25- július 2.	Fürkész tábor	Frendné Oravec Adrienne
július 2-9.	„Boldog Élet” túra- és kerékpáros életmódtábor	Dr. Ósz-Farkas Ernő
július 2-9.	Terápiás életmódtábor a megújulásodért!	Bánfi Ibolya
július 10-16.	Ifjúsági tábor	Palotás Kristóf
július 16-23.	Családos pihenőtábor	Frend László
július 24-30.	Ellen G. White olvasótábor	Zarkáné Teremi Krisztina
július 23-augusztus 1.	SOLI DEO egyházzenei tábor	Pörneki Attila Lázárné Nagy Andrea
augusztus. 6-13.	Fiatalfelnőttek és fiatal házaspárok tábora	Palotás Kristóf
augusztus 14-21.	Szabad felhasználású hét	Jónás Tibor
augusztus 21-28.	Szabad felhasználású hét	Jónás Tibor

További információ: www.bibliataborok.hu

Könyvológia 2. – avagy mit mondanak a számok még?

Előző cikkünket azzal fejeztük be, hogy bár a kiadó több rekordot is elért a 2022-es évben, a számokból az is látszik, hogy vannak anomáliák a könyvmunkában. Az egyik ilyen mindenképpen az, hogy a gyülekezetek 20%-a gyakorlatilag egyetlen egyszer sem rendelt az év folyamán. Vagyis egyes gyülekezetekben gyakorlatilag nem nagyon lehet könyvmunkáról, iratmisszióról beszélni. Miközben az egyház egyik alappillére a világon most is a legtöbb helyen a kiadványokkal végzett önálló vagy kiegészítő misszió.

Ezt mindenképpen egyfajta anomáliaként kezeljük az adatelemzéseink során, és minden tőlünk telhetőt megteszünk, hogy valamilyen módon bevonjuk a teljes gyülekezeti spektrumot a könyvmunkába. Ettől függetlenül is érdemes azonban látni, hogyan alakulnak a rendelési volumenek megrendelői típus szerint.

Vevőtípus	arány (%)
gyülekezet	46,5
magánszemély	34,0
romániai	10,4
egyéb	9,0
összesen	100,0

Ahogy várható volt, a gyülekezeti megrendelések teszik ki a megrendelési volumen (vagyis értéken számolva) közel felét (46,5%). Sajnos a korábbi évekről nincsenek elemezhető adataink (túlzottan nehéz hozzáférni), de ettől függetlenül némileg meglepett bennünket ez az arány. Ha tippelni kellett volna, mindenképpen 50% felett becsültük volna a megrendelési megoszlásban a gyülekezetek részarányát. És bár tudtuk, hogy a magánszemélyek aránya is magas, szintén meglepetés volt, hogy több mint egyharmad (34%) a magánszemélyek rendelési összértékének az aránya a teljes bevételben. A romániai kiadó és az egyházházterületek gyakorlatilag minden tizedik megrendelési forintért felelnek. Szintén meglepetés volt számunkra, hogy milyen magas (9%) azon rendelések aránya, amelyek nem az előző három kategóriába tartoznak (könyvtárak, közületek, alapítványok, boltok, de az ATF és a TET és DET is ide tartozik). A meglepetés csak részleges, mert azt érzékeljük, hogy egyre gyakrabban talál meg bennünket olyan megrendelő, közület, akik/amelyek nem az egyházházhoz tartoznak (különösen magánszemélyekre igaz ez).

A kép több tekintetben változik, ha azt nézzük, melyik vevőtípus hányszor rendelt.

Vevőtípus	arány (%)	rendelésszám (db)
magánszemély	50,9	883
gyülekezet	41,2	714
romániai	0,8	14
egyéb	7,1	123
összesen	100	1734

A magánszemélyek aktivitása számlák száma tekintetében meghaladta a gyülekezeti rendelések számát, és az 50,9%-kal az összes megrendelés felét is arányokat tekintve. A gyülekezeti megrendelések csak valamivel több mint 40%-át tették ki az összes kiállított számlának. A Román Unióból érkező megrendelések száma nem nagy, azonban a megrendelések értéke annál inkább. Az egyéb megrendelések száma alig lépte át az évi 7%-ot.

A számok részben mindenképpen alátámasztják azt a várakozásunkat, hogy a tagság aktivitása viszonylag magas, ha könyvekről van szó. Ugyanakkor mégsem olyan jó ez az arány, ha azt nézzük, hogy a magánszemélyek száma, akik közvetlenül rendeltek a kiadótól, mindössze kb. 500 fő. Ráadásul közöttük mintegy 60-70 fő olyat is találunk, akik nem az egyház tagjai. Ennek fényében elmondható, hogy a közvetlenül a kiadótól (is) könyvet rendelők aránya az egyház teljes tagságát figyelembe véve nem éri el a 10%-ot, ha a teljes tagságot vesszük alapul.

Az átlagos érték éves szinten 21,4 ezer forintra jött ki megrendelésenként (szórás 68 ezer Ft), amelyben a gyülekezetek átlag 24 ezer forint/rendelés (szórás 63 ezer Ft), a magánszemélyek pedig átlag 14,5 ezer forintot érteken rendeltek (viszont a szórás közel 44 ezer forint, ami jól mutatja, hogy mennyire széles spektrumon jönnek a rendelések értékeket nézve – ez az összes megrendelésre igaz).

Természetesen a számok sok mindent elmondanak még, és biztosan fogunk a jövőben majd ími egyéb megfigyeléseinkről, elemzéseinkről is, most meg kell elégednünk ennyivel. Talán még egy számot engedjünk meg nekünk. Ha – az a fránya ha! – a gyülekezetek tagságából az előzőeken felül csak minden ötödik gyülekezeti tag egy évben egyszer 10 ezer forint értékben rendelne, 10 millió forinttal erősítené a könyvmunkát (amit minden esetben vissza is forgatunk a könyvmisszióba). Ma ez nem több, mint két Jézus élete és egy kis formátumú (de színes) A nagy küzdelem megrendelése. Három ajándékkönyv/évkönyv. De mondhatnám akár Európa Bibliáját vagy egyéb, kiválóan ajándékozható kiadványunkat is. Az biztos, hogy mi igyekszünk mindent megtenni, hogy rajtunk ne múljon. És hála Istennek, az áldás egyelőre nem maradt el!

Dr. Gyetvai Gellért
kiadóigazgató

30 309 8686
www.adventkiado.hu

ÉLETRE szóló olvasás!

VIRÁGZÓ NŐK ISTEN KERTJÉBEN

„Tudtam, hogy jó helyen vagyok”

Tettre kész, értelmes, családszerető hölgyet ismertem meg Magdi néni személyében, aki egyházunk székházában (Budapest, VI., Székely Bertalan utca 13. sz.) titkárnőként dolgozott és szinte egyedülálló volt az adminisztrátorok körében az idegen nyelv ismerete miatt hosszú éveken át. Szépen csengő hangjával – a Központi Kórus tagjaként – mindig hűségesen és pontosan végezte szolgálatát. Intelligenciája és protokollismerete figyelemfelkeltő még ma is. Megfontolt, értelmes beszéde lenyűgöző. Műveltségénél talán a szerénysége nagyobb, ami Istenbe vetett erős hitén alapul. Számára igazi feltöltődést jelent a gyülekezet, ahol lelkileg megnyugszik, békét talál, mert érzi Isten gondoskodó közelségét az életében.

Magunk között Szopkó Magdi néninek hívjuk őt és miközben kimondjuk a nevét, rögtön mély tiszteletet érzünk iránta. Ismerjük meg életét közelebbről, hadd legyen bátorítás a kitarása és életpasztalata a kedves Olvasónak is!

– Milyen értéket jelent számodra, hogy egyházunkban szolgáltál, mint titkárnő? Milyen eredményedre vagy a leghálásabb Istennek?

– Az életem egyik nehéz időszakában kerültem az egyházunk elnökségére. Egyedül, két kis gyermekkel, állás nélkül voltam. A testvérek között békében, szeretetben dolgozhattam. A szombatnap megünneplése természetes volt, pénteken délben hazamehettünk, hogy nyugodtan elkészülhessünk a szent szombatra.

Később, amikor nem dolgozhattam tovább az unió elnökségénél (létszámleépítés történt, állami rendelkezésre) bizony komoly gondot jelentett, hogy a szombat

is munkanap volt. A Mindenható megsegített, hogy egy nagyvállalat vezérigazgatója és személyzeti osztályvezetője engedte a szombati nap munkáját hétköznapiakon, túlórában ledolgozni.

Nagy öröm volt számomra, hogy később újra lehetőséget kaptam egyházunk elnökségén dolgozni. Bár a nagyvállalat nehezen engedett el, mégis megértették, hogy számomra mennyire fontos a testvérek közötti szolgálatteljesítés.

– Kinek a prédikációja kötötte le a figyelmedet legjobban fiatal korodban, és miért?

– Michnay László testvér prédikációja (Lk 17:20–37) volt az első, ami különösen megragadott. Amikor meghallgattam az igehirdetését, rögtön tudtam, hogy jó helyen vagyok.

Bajor László testvér igeszolgálati felnyitották a szememet, ugyanis megértettem, hogy mi Isten akarata velünk, emberekkel. A nagy küzdelem megértése, Krisztusunk melletti elköteleződés innentől kezdve számomra egyértelmű volt.

Pechtol János testvér igen komoly, lelkeket megérintő prédikációit is nagy figyelemmel hallgattam. Úgy éreztem, mindig nekem szólt.

Szopkó Magdi néni dédunokájával, Abigéllal

– Kérlek, beszélj egy kicsit a szüleidről és a családról, a gyermekeidről!

– Egész korán egyedül maradtam édesanyammal, aki gondos, jótékonykodó aszszony volt, mindenkin segített, akin tudott. Az is igaz, hogy rajtunk is sokat segítettek a szomszédok, jó barátok, ismerősök. Sajnos a súlyos szívbeteg édesanyámat a második világháború alatt elveszítettem. Ekkor én már dolgoztam a Telefongyár adminisztrációján Zuglóban. Később megismertem a férjemet, és nagy örömeinkre két szép gyermekkel (egy fiú, egy lány) áldott meg a Mindenható bennünket.

Az 50-es évek sajnos sok nehézséget jelentettek számunkra, férjemet meggyőződése miatt többször meghurcolták, ezért végül 1956-ban külföldre (Anglia) emigrált. Bár többször próbálkoztunk családgye-sítési kérelemmel, a hatóság minden esetben elutasította kérésünket. Bele kellett törődnöm, hogy egyedül kell nevelnem a két gyermekemet. Férjem a távolból – kezdetben – igyekezett segíteni, de a szigorodó előírások egyre nehezebbé, végül lehetlenné tették a támogatás gyakorlati megvalósítását. Fiam 1964-ben kijutott Angliába édesapjához, s később nem tért haza. Ezt követően Enikőt egyedül neveltem.

– A pihenés és az egyedüllét Istennel, a közösséggel, békével tölti el az embert. Melyik szombatnap maradt emlékezetes számodra?

– Életem legfontosabb napja, szombatnapja, 1956. március 26-a volt, amikor megkeresztelkedtem. Zarka Dénes testvér Jel 2:10 versével indított el a hívő élet útjára. Ez mind a mai napig vezérlő mondatom: „Légy hív mindhalálig, és neked adom az életnek koronáját.”

Az ERŐKAR vállalkásánál 1963-ban

Egy családi összejövetelen unokáinál

Fiával, Attilával

Még egy igen fontos szombatnap, amikor lányom (ma már nagymama) 1972. március 26-án megkeresztelkedett. Őt pedig Fehér János testvér Jel 3:5 versével tanácsolta: „*Aki győz, az fehér ruhákba öltözik.*”

Egész életemben a szombatnapok szolgálták feltöltődéssel, a küzdelmeimet, a nehézségeket letettem az Úr lábához, erőt merítettem az igeszolgálatokból, lelkem felüdült a zeneszámok hallgatásával és a kórusban a személyes részvétellel.

– Az adventista közösség ismert vendégszeretéről. Régebben gyakrabban hívták meg szombaton ebédre egymást a testvérek. Bizonyára a ti otthonotok is nyitott volt a testvérek előtt. Mi volt a legfinomabb étel, amit elfogyasztottál?

– Nagyon sok kedves emlék fűz azokhoz a szombatnapokhoz, ami az 50-es évek végén történt, amikor az unió elnökségén dolgoztam. A Székely Bertalan utcai kápolna utcai épületében folyt a misszióiskola kezdeti éveinek oktatása. Hartl Leó testvér, Lenk Lajos testvér, Koroknai László atyafi szigorú kézzel vezették a vidékről érkezett fiatalok képzését. Mi, az elnökségen dolgozó édesanyák, tudtuk, hogy a fiatal lelkészstanuló csapat tagjai mindig éhesek. Szombatnapokon hol Halász István testvér és felesége, Márti, hol Pechtol testvér leányai közül, akik férjnél voltak (Médi, Ibi), hol az én otthonom, hol Koroknai László testvér felesége és édesanyja traktálta az otthonról eljött fiatalokat. Ezek az áldott napok mindig imával kezdődtek, sokszor csak krumplileves jutott kis főzelékkel, vagy valamilyen tésztaféle főtelként. De mindig hálaadással köszöntük, hogy mindenkinek jutott étel.

Mikor bennünket hívtak vidéki kórusszolgálatra, életemben először ettem nyír-

ségi töltött káposztát, ami bizony nagyon finom volt.

– Az ember úgy talál magára, ha egy tágabb képet lát meg a világból. Volt-e alkalmad külföldre utazni?

– Én mindig inkább otthon szerettem lenni, egyébként is a külföldre menetel anyagi nehézségeket jelentett számomra abban az időben. Ezért örültem nagyon annak, hogy 1975-ben kijutottam Bécsbe a Generálkonferenciára. Eljutottam még Svájcba az adventista nőküldöttség tagjaként.

Kijutottam fiamhoz Angliába akkor, amikor első gyermeke született. És eljutottam Enikővel együtt Írországba, ahol a fiam a feleségével jelenleg él.

– Mi a legkedvesebb, egyházunkhoz kapcsolódó emléked?

– Kedves emlék számomra a szombatiszkolai leckék tananyagának, Ellen G. White testvérnő írásainak fordítása, gépelése, stencilezése és állami engedéllyel történő terjesztése. Igazi nyomdai hőskor volt ez az 50-es évek vége felé, amire azért került sor, mert az egyházunk nyomdáját a hatóság bezáratta.

– Valószínűleg sokaknak segítettél a hit útjára lépni, és a lelki életben járni. Van-e olyan történeted, amit őrzöl magadban, és úgy érzed, szívesen megosztanád az olvasókkal?

– A gyermekparalízis hazai járványa idején, az ötvenes évek táján, a szomszédunkban lakó család egyik tagja kisgyermekként súlyos bénulást szenvedett. Igazi próbatétel volt az ellátása, sajnos a család nem sokat segített, így a lehetőségeim szerint igyekeztem az édesanyját és a beteg kisgyermekét segíteni. Nagy öröm volt számomra, hogy az édesanyja és később felnőttkorában a le-

ánya is hívó útra lépett és a gyülekezetünkhöz csatlakozott.

– Mi volt a legnagyobb álmod, kérésed Istentől, ami megvalósult?

– Mint minden szülőnek, nekem is első helyen az volt a kérésem, hogy gyermekeim becsületes, rendes emberek legyenek. Ez teljes mértékben megvalósult. Fiam – bár távol Magyarországtól – becsületes munkával keresi kenyerét és tartja el a családját. Nagyon örülünk annak, hogy időnként már haza is tud látogatni. Enikő elvégezte az orvosi egyetemet, belgyógyászként dolgozott sokáig, majd háziorvosi munkakört látott el egészen nyugdíjazásáig. Férjét is a munkahelyén ismerte meg, két gyermekük született (Ágnes, Ádám), akik mára már felnőttek, szintén orvosok, házastársuk is szakmabeli, szóval a tágabb családban mindenki orvosként dolgozott/dolgozik. Enikő férje még aktív, Enikő főállásban már „csak” nagymama. Nagy szükség van erre, miután az unokák (nekem dédunokák) száma az elmúlt évben öt főre (3 fiú, 2 leány) emelkedett.

– Mit üzensz a testvérnőknek, az olvasóknak?

– Minden testvéremnek üzenem Zsoltárok könyve első fejezetének szavait: „*Boldog ember az, aki nem jár gonoszok tanácsán, bűnösök útján meg nem áll, és csúfolódók székében nem ül; Hanem az Úr törvényében van gyönyörűsége, és az Ő törvényéről gondolkodik éjjel és nappal. És olyan lesz, mint a folyó vizek mellé ültetett fa, amely ideje korán megadja gyümölcsét, és levele nem hervad el, és minden munkájában jó szerencsés lesz.*” (1–3. vers).

Tokics Marika
NSZO munkacsoporttag

ESZO Infó – 2023. január 26.

Kedves Olvasók! Közkívánatra folytatjuk az ESZO Infót – nem hetente, hanem csak havonta egyszer jelenik meg. 2020-ban a pandémia körüli káosz hívta életre, mert szerettünk volna megbízható forrásokat ajánlani. Lassan elfelejtjük ezeket az időket, de a prevenció, az egészségőrzés továbbra is prioritás marad. Sajnos az álhírgyártás nem állt le a járvánnyal, a hiteles információkra továbbra is szükség van. Másodsorban, amíg dül a háború és mindenki ennek következményeivel viaskodik, már nem hír a vírusokkal vívott harc, pedig van értelme arra is figyelni, amire a híradókban nincs kereslet.

Miért rossz az egészségügyi kultúránk?

Nagyon rossz az egészségügyi kultúra a toxikológus szakember szerint, átlagosan több 10

kilótól kellene megszabadulni, rendszeresen kellene megelőző szűrővizsgálatokra járni, de ehhez az is kellene, hogy jobb legyen az egészségügyi szolgáltatás színvonala és kapacitása, valamint megfelelő és időben átadott információkra van szükség. (<https://www.pharmindex-online.hu/nem-besorolt/hirek-cikkek/zacher-nagyon-rossz-nalunk-az-egeszseg-ugyi-kultura>)

Villámfogyókúrák

Az elhízás nagyon sokba kerül az egészségügyi rendszernek és a betegnek is, mindenképpen fogyni kellene, de a népszerű villámfogyókúrák nagyon veszélyesek lehetnek. (<https://vasarnap.hu/2023/01/25/evente-200-milliar-d-forintba-kerul-az-elhizas-a-magyar-tarsadalomnak-dr-bedros-j-robert-miniszterelno>)

ki-fotanacsado-del-budai-centrumkorhaz-foigazgato-interju/)

Ugye, most mindenki az oltások miatt hal meg?

Egy 90 éves testvérünk temetése után kérészt meg valaki, aki kifejtette, hogy az illető még élhetne, ha nem fogadta volna el az oltást. Nem tudtam meggyőzni, hogy eljön az az életkor, amikor megpihen a szív, akkor is, ha nem volt semmilyen korábbi diagnózis.

Azóta több linket is kaptam másoktól, amelyben a járványidőkből ismert „szakemberek” tartanak előadást (már magyar fordítással is), ahol próbálják menteni, amit már nem lehet. A jóslat nem vált be, nem halt ki az emberiség oltott fele, de most azt bizonygatják, hogy minden agyvérzés, szívinfarktus stb. mögött egy oltás áll. Ami tény: 13,24 milliárd dózist adtak be világszerte, ami azt jelenti, hogy a világ lakosságának közel 70%-a kapott legalább egy COVID védőoltást. Több

országban a lakosság 80-90%-a oltott. Ha a jóslat igaznak bizonyult volna, már több halott lenne a világon, mint ahányan élnek. Ezért érdemes jobban figyelni a saját egyházunkra, mint ismeretlen profétákra, mert a hiteltelenség dobozából nehéz lesz az evangéliumról hihetően beszélni. (<https://ourworldindata.org/covid-vaccinations>)

Magyarországon többen halnak meg, mint korábban?

Nem igaz, hogy a COVID oltások utóhatásaként többen halnának meg Magyarországon. Sőt, épp az ellenkezőjét mutatják az adatok: a járvány lecsillapodásával jelentősen csökkent a halálozás. (<https://www.portfolio.hu/gazdasag/20230122/tenyleg-hullanak-a-magyarok-a-covid-vedooltastol-591288>)

(Hazánkban az lakosság 2/3-a igényelt az oltást)

Kinek ajánljuk az emlékeztető oltást?

A védőoltások és a fertőzésen átesettek nagy számának következtében jó a COVID helyzet Magyarországon. Két oltás kevés, a harmadik oltás egyelőre elegendő a szakértő szerint, de emlékeztető oltást, ami az omikron variáns ellen fokozottan hatékony, ajánlott felvenni a 70 év feletieknek, illetve a súlyos betegségben szenvedőknek. (<https://www.pharmindex-online.hu/vakcinologia/rovid-hirek/mit-ernek-most-az-oltasaink-kemenesi-gabor-valaszol>)

Jön az influenza

Egyelőre nagyon titka, hogy valaki jelenleg nagyobb számú megbetegedést okozó influenza, új típusú korona- és RSV vírusokkal egyszerre fertőződik meg, mindhárom ellen lehet csökkenteni a fertőződéskészségét és javítani a jó kimenetel esélyét. A COVID

idején a távolságtartás és maszkhasználat miatt szorult vissza az influenza, ami most újra támad. (<https://www.penzcentrum.hu/egeszseg/20230126/rsv-koronavirus-influenza-clarulta-jakab-ferenc-mennyire-gyakori-az-egyideju-harmas-fertozes-1133399>)

Vigyázzunk egymásra!

*Dr. Ősz-Farkas Ernő
ESZO vezető*

*Dr. habil. Gáspár Róbert
egyetemi docens*

*Szegedi Tudományegyetem
Általános Orvostudományi Kar
Farmakológiai és Farmakoterápiai Intézet*

A mátészalkai körzet tevékenységei

Köszöntelek kedves Testvéreim! Engedjétek meg, hogy néhány sorban beszámoljak arról, hogy az elmúlt hetekben, hónapokban körzetünkben milyen programok voltak, milyen tapasztalatokat szereztünk közösen. Mivel a körzet határos Ukrajnával, így a tavalyi év jó része Ukrajna megsegítéséről szólt. Hetente többször vittünk segélyszállítmányt Ukrajnába, a körzet két gyülekezete pedig menekült-ponttá alakult át.

Az év utolsó negyedében három nagyobb rendezvényünk volt. Október 22-én nemzetközi NEEKA és ADRA napot tartottunk Nyírmeggyesen, ahol a szomszédos és a távolabbi országok (Románia, Ukrajna, Szlovákia, Cseh, Lengyel, Német, Holland) szociális munkát végző szervezetei mutatták be az az évi munkájukat.

Október 29-én keresztségi alkalmunk volt a csengeri imaházban, ahol már több éve nem volt istentiszteleti alkalom. Nagy öröm volt a körzetnek, ismét a csengeri imaházban dicsérni Istenünket, az pedig csak tetézte a hálánkat, hogy tanúi lehettünk két testvérnőnk szövetségkötésének.

December 11-én tartottuk az immár kilencedik fehérgyarmati Jótékonyági koncertet, két év online koncert után, újra élőben.

Ima a kereszteleendőkért

Egy félárván maradt családot támogattunk, összesen közel 2 000 000 forinttal.

Az új évben sem lustultunk el. A tavaly elkezdett rádióműsorokat idén is folytatni tudjuk. Így kéthetente Adventista rovat van a térség leghallgatottabb rádiójában. Külföldi felajánlásoknak hála, idén is tudtunk segélyszállítmányt kijuttatni Ukrajnába. Legutóbb orvosi ágyakkal, illetve más orvosi kellékekkel tudtunk segíteni. Ez alkalommal a háborús területekre kerültek a kórházi ágyak. Legutóbb az e negyedévi szombatskolából tanultak alapján, adományokat gyűjtöttünk a körzet gyülekezeteiben a Tiborszállási Péchy László Adventista Iskola számára, melynek eredményeként 600 000 forint gyűlt össze. A felajánlott adományt az iskola a rászoruló gyerekek étkeztetésére fordítja.

Hálások vagyunk Istennek, hogy velünk volt, vezette életünket. Köszönjük, hogy imáitokban megemlékeztek rólunk. Az Úr vigyázzon mindnyájunkra!

Sz. B. Sz.

Programajánló

Olvassuk együtt!

Ellen G. White: **Jézus élete** című könyv olvasását, a jövő hónapban is folytatjuk. Eddig megismertük Jézus születésének és fiatal éveinek körülményeit, majd ahogy megkezdte földi szolgálatát az emberiség megmentéséért.

A következő fejezetben gyógyításról, csodákról, tanításokról olvashatunk. Hogyan tud emberi sorsokat megváltoztatni Jézus? Hogyan jutnak hitre a körülötte élők?

Nagyon sok új ismeretet szerezhetünk, ha elolvassuk a 144. oldaltól a 209. oldalig.

„Minden igaz tanítvány misszionáriusként születik Isten országába.” EGW.

Imareggeli

Az imareggeli olyan alkalom nők számára, amikor vasárnap reggel együtt olvassuk Ellen G. White **Jézushoz vezető út** c. könyvének fejezeteit. Megosztjuk a témával kapcsolatos gondolatainkat, és közösen imádkozunk.

Ezen az alkalmon megtudjuk beszélni az előttünk álló kihívásokat, problémákat, tanácsoljuk és bátorítjuk egymást.

Szeretettel várunk a következő imareggelire március 19-én 8-9 óráig.

A beszélgetést vezeti Bákonyi Dzszenifer. A részvétel Zoom segítségével történik.

Jelentkezni lehet tmaria@adventista.hu e-mail címen.

Az ima a hívó ember lélegzetvétele!

*Bodnár Zsóka
Női Szolgálatok Osztálya*